

OLÁH ANDRÁS

mélységeink

lyukas szívemből törött álmok hullnak
közöttünk nincsen már jövője a múltnak

részegült szavak közt emlékre talál még
s bennem szereti meg fényedet az árnyék

ősbe romló vágyunk lehet csak képzelem
– lelkifurdalásból épül a végtelen –

nincsenek hullámok s mérhető mélységek
betegült reményem légszomjjal ér véget

visszaint az éjünk – zavaros láttelelet –
homályos alkunkból építész árteret

maradsz bezárt kapu s csak bámulsz a holdra
vakságod a régi szomjat már nem oltja

választásaink

tenyereddel kitakartál egy egész kontinenst
ujjadat a szádra téve jelezted hogy hallgassak
nem értettem mire jó ez az egész:
az élet sohasem lehet szimpla topográfia
kialvatlan szemünkbe álmokat mások hazudnak
és nem várhatjuk örökké tétlenül a gyógyulást
s hogy szemünkbe csorduljon a meggyfák
virága míg mi fiktív képeket rajzolunk
de miért akarunk egymás tárgyai lenni
amikor alanyai lehetnénk... hidegek vagyunk
légszomjjal küszködünk és sajnáljuk
hogy nem lehet a sivatagot választani...

[jó lenne végre]

jó lenne végre kisétálni magunkba
gyűjtött fájdalmakból és nekivágni
a városnak... kikötni egy kocsmában
támasztani a pultot és hallgatni
a viseltes legendákat – lezsibbasztani
kicsit az agyat és utat találni magunkhoz
bízni az ösztönökben és megérteni
hogy a futás még nem szabadság
majd keresni egy árokpartot kucorogni
egyemás mellett szigorú csendben hogy az
álmokat átmentve születhessünk újra

